

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Részlegesen se
Fövényi Sándor: Külvárosi nyár
Kamarás Klára: Pengeélen
Karaffa Gyula: Csak azt ne hidd...
Király Gábor: A bizalom
Kolev András: Faluból a városba
Kovács Gabriella: Különleges, egyedüli
Nyakó Attila: Én ott vagyok...
Rita Perintfalvi: A hajnali vonatra várva/vágyva
Sz. Gábor Ágnes: Itt a határ

2. oldal

próza, versek

Arany Tóth Katalin: Veled és nélküled
Bodó Csiba Gizella: A dombtetőn
Bokros Márta: Virágsokor
Csepeli Szabó Béla:
Útvesztők vándorai
Dobrosi Andrea: Gondolatpihét
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Barkchoba
Glígorics Teru: Szóljatok apának
Kovács Gabriella: Hát ennyi volt...
Kő-Szabó Imre: Utcai zenész
Köves József: Elvitte a Duna vize
Lelkes Miklós:
Egy nyárra gondolok most
Ligeti Éva: Szeptember lett
Millei Ilona: A vándor
Nógrádi Gábor: Rejtőzés
Ódor György: Régi iskolámhoz
Pethes Mária: Megint egy
Ricza István: Szonett, daktilusokkal
Sárközi László: Nem tudok verset írni
Soós Zoltán: Vagyok, mint rég
T. Ágoston László: Vadkolbász
Tiszai P. Imre: Micsoda különbség...

3. oldal

mikroszkóp

Lehoczki Károly

Amikor a költőnek felteszik a kérdést,
képes-e dalolni a leselejtezett
ruhaszáritó gépről

4. oldal

kortársak, mesterek

Nagy László

versek

Kolev András Faluból a városba

Gyötrő kétséget hagyva telnek el
használt ruhákat öltött napjaid.
Jövő helyett túlélést tervezel,
régóta vagy, mint szorgos hangya itt.

Fáid helyén ma díszes villa áll,
a szántóföld szegélyén partvonal.
Folyód apad, csupán csak csordogál,
s te tátogsz szótlantul, mint néma hal.

Morzsákat húznak mézesmadzagon,
s ha az se lesz, majd fölfalod magad.
Munkádból mások élnek gazdagon,
neked, ha jut, csak aprópénz marad.

Kihalt pusztákon jajszavad bolyong,
visszhangja fájó: nem terem esély.
Lustán ásít az ócska rézkolomp,
s kifosztott ólad csöndje pince-mély.

Muszáj parancsol, kényszerből indulsz,
rideg városba bánatod kísér.
Magányos éjjel lelkedhez simulsz,
sóhajtvá halkán: az élet mit ér?

A zsúfolt téren számtalan munkás
dologra várva, tétlenül topog.
Talán akad ma valahol bontás,
hol zsebből zsebbe pár fillér csorog.

Ki bért ígért, sajnál, de nem fizet,
beszélnek róla, nagy kutyabarát.
A háziúr megért, de elsiet,
s az ajtón kívül kíván jóccakát.

Léted bizonytalan, sorsod borzalom.
Ki téged képvisel, hazabeszél.
Szerepet játszik mocskos színpadon,
gyűjtögetni bátor, de tenni fél!

Ágyad járólap és kartonpapír,
időig fűjt a nagy megváltozás...
Százszor szól hozzád: - szóra mégse bír -
kérjük, kiszállni, ez végállomás.

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyi fák
Kaskó István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenáda
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodj asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskó István:
A Petrullo házaspár
különös esete
Kaskó István: Az öreg Joe
Kaskó István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétatár
Irodalmi Epreskert
Klubháló

...majd a PuPu.
ha valaki, hát
ő majd tudja!

ANTON BRUCKNER
Symphony No. 7.
Adagio

Royal Concertgebouw Orchestra
Bernard Haiting

Kovács Gabriella Különleges, egyedi és összetett vers

Valami
nagyon különleges, egyedi és összetett
verset kéne írni
erről a
nagyon különleges, egyedi és összetett
világról, arról,
hogy itt,
ha valaki éhezik, az
nagyon különleges, egyedi és összetett
probléma,
bár előfordul néha,
a megoldás ezért
nagyon különleges, egyedi és összetett
intézkedést kíván,
amit
nagyon különleges, egyedi és összetett
bizottságok
nagyon különleges, egyedi és összetett
módszerekkel próbálnak
megszüntetni.
De nem tudnak mit kezdeni
azzal az egyszerű ténnyel,
hogyan az a sok
nagyon különleges, egyedi és összetett
ember
nem akar mást, csak enni.

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskó István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

Naplók, jegyzetek. (blog)

Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Föld S. Péter, Most és itt!
Varánusz

Az Országos Széchényi Könyvtár
Magyar Elektronikus Könyvtár Osztálya,
az Elektronikus Periodika Archívum és
Adatbázis (EPA)
felismerve a Kaláka jelentőségét a magyar
irodalom szolgálatában, felvette kiadványunkat
az adatmegőrző rendszerébe.
Megnyugvásul szolgál, hogy az elmúlt tíz
esztendő fáradozása nem vész el
és az EPA archívumában a jövő olvasói
számára is hozzáférhető marad.

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
Részlegesen se

„A legfontosabb most életben maradni, ha kell
a részleges becsület árán is.” (Illyés Gyula)

Hiányos becsülettel
ne számíts becsülésre.
Lehet, hogy a híját
alig venni észre:
akkor sem érvényes,
csakis az egésze.

A „részleges becsület”
értelmezhetetlen,
így hát a túlélésért
nincs mivel fizetnem,
ilyen áron megmaradni
amúgy sincs semmi kedvem.

Ladányi épnek őrizte meg
viharvert becsületét,
nem érdekelte, hogy ezért

Fövényi Sándor
Külvárosi nyár

Pincehideg dinnyét majszoló gyerek,
nyúlós aszfaltba ragadt cipő.
Jobb időket megélt úrinő, kezében cekkerek,
bennük bor, és véccőblítő.

Itt szoba-konyhára szűkült az élet,
szombaton csirkepörkölt nokedlival.
Sramlidal jutott eszébe Weisznének,
ring a teste ahogy ingeket vasal.

Dudálnak, megjött a szódás,
boldogan felkacag pár másnapos gyomor.
Jézus szobor a kézben, este lottóhúzás,
még mindig "álmodik a nyomor".

Kovácsék húsz éve nem nyaraltak,
maradt a füledt pesti pára.
A kurvák ára is egyre lejjebb ballag,
Vilmának két cigánylány a konkurenciája.

esetleg élete a tét.
Nem fáj a széttört karrier,
ha a becsület ép.

Most becsstelenek
tobzódnak mindenütt.
Te is az leszel, ha
– részlegesen bár –,
de lepaktálsz velük.
(2013)

Kamarás Klára
Pengeélen

Most pengeélen jár a nap...
Itt mit se érnek a szavak!
Jöttünk mi is vagy ezer éve
és rettegett Európa népe,
nyilaink okozták keservét.
A harangokat félreverték!
Itt mégis, mégis helyet adtak,
bár nehezen, de befogadtak.

A vér hígult, már rég kihalt,
de nem felejtjük még Uralt.
Költöttünk mítoszt, sok mesét,
fedtük az igazság sebét.
Itt szembenézni, jaj, ki mer
a valósággal? Semmivel!
Aki magyar, csak hős lehet!
Az idő mindent eltemet...

Múltunk kudarcainkkal telve.
Bolond fejét mindig beverte,
ki álmokat szövő, de balga!
Urak prédája, hívő szolga,
kit befogadtak, s nem tanult.
Bármily ködös az ősi múlt,
könnyedén dönt, kin van kalap!
...és pengeélen jár a nap.

Rita Perintfalvi
A hajnali vonatra várva/vágyva

*AZ ÍGÉRET FÖLDJÉNEK VONATA: A MENEKÜLTEK ÉS ÉN A
HAJNALI VONATRA VÁRVA / VÁGYVA*

Sok mindent írnak az újságok, tudom. Csakhogy én ott voltam
ma és a hajnali vonattal akartam kiutazni Bécsbe, a munkahelyemre,
ahogy minden héten. A vonat szokatlan módon egy másik vágányról
indult, nem onnan, ahonnan máskor. Gyorsan rájöttem azért, mert
ezt a vágányt le lehetett kordonnal zárni és rendőri védőbástyát
lehetett építeni köréje. Az indulásig 5 percem volt...

Tovább a teljes szöveghez>>>

Régen a szerelem mellé vacsora járt,
a sarki kocsmában gulyásleves.
Esz szemez, mégis zihál a nyár,
monoton, akár egy karcos hanglemezzel.

Nyakó Attila
Én ott vagyok...

Én ott vagyok magyar, hol magyarnak kell lennem,
Gyakran kétségek közt, néha önfeledten,
Nem írom magamra, nem kürtölöm széjjel,
Nehéz az ébrenlét, de reményt hoz az éjjel.

Én ott vagyok magyar, hol szürke hétköznapiak
Követik csak egymást, mégis mindig kapok
Új erőt reggelre, s ebből építkezem,
Legtöbbször légvárat - már nem rágódom ezen.

Én ott vagyok magyar, hol ünnepek sincsenek,
Nem vállalnak már fel minket az istenek,
Vajon ez erény-e, vagy a büntetésem,
Nem változtat rajtam szívátültetés sem.

Én ott vagyok magyar, hol nevetni is lehet,
Öngúnyból varrt gúnyám holmi népviselet,
Ezt hordom többnyire, ha kell, foltozgatom,
Most is ebben írom keserédes dalom.

Én ott vagyok magyar, hol naponta emelvényt
Ácsolnak valahol, de nem aggatok jelvényt,
Nem hat rám széljárás, s az aktuális égtáj,
Ha kérdeznéd, a mottóm: Ne menetelj, sétálj!

Király Gábor
A bizalom

Az elhagyott malomban, hová a szükség űzte,
az éhség, a hideg és a gránátok szúrós bűze,
elnyúlt a sarokban, de fénycsíkba ért a lába,
hát felhúzta mellig, és egy félbetört, szótlan imába
kezdett, mit akkor talált ki, s nem ismert ő sem,
amiről nem tudott se ember, se fenséges isten,
abba se gondolt, hogy mi az, hogy ima,
csak fázott és éhezett nagyon, de annyira,
hogy mikor jöttek a patkányok és körébe gyűltek,
hálásan nézte, mert forrónak, élőnek tűntek,
a míg a város a távoli ég alatt mérgesen morgott,
magára tekerte a maradék, elvászott rongyot,
s a patkányok nyomában kúszott az alsó pincébe,
mert a bakancsok zaja, a fegyverek csattanó féme
közelebb hangzott, és fent bújni, aludni nem mert.

Egyenként vette szájába a résekbe esett
pár, poros, többéves, kiszáradt szemet,
és nem sírt, mert könnye ha volt, már nem maradt,
nézte a mennyezet résein feltűnő katonaaárnyakat;
a patkányok ölébe, hátára másztak, s a meleg,
élő bundában elaludt végre a négyéves gyerek.

Sz. Gábor Ágnes
Itt a határ

Bújj át, fiam, ne sírj: hajad kinő.
Ne sajnáld göndör, szőke fürtjeid.
Kis hősöm, kelj fel! Lesz, ki megsegít,
ám hogyha mégsem, majd a vén idő

őriz, s befornak szíved sebei.
Püffedt lábam, apád riadt szeme,
bátyád bozótívágó tekintete
s rémült testvérkérd mozdulatai

kérik, hogy bírd ki! Nem csak álmodod:
az igazak közt véget ér utunk
egy földön, ahol nyugton alhatunk.
Hát kelj fel, és járj! Élni kell, tudod...

(2015.08.28.)

Karaffa Gyula
Csak azt ne hidd...

Az esték a legnehezebbek:
A búsan bólogató fák neszénél,
s a némán lehulló csillagok fényénél
zuhansz egyre mélyebbre te is.

Percek emléke csak elemózsiád,
halhatatlanságod is száradt falevél,
szelíden zörgeti az esti szél:
Cipőd talpa gyöngyökön tapos.

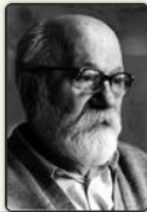
Merre mész, te Krisztus-szakállú,
próféta álmú szótlán szörnyeteg?

Kellett neked keresztet faragni!
Hát ne csodálkozz,
ha most tested ráfeszül.

Hogy fáj?
Hogy véred perreg?

A brekegő békák zajánál
s a tücskök zenéjénél
észre sem veszik az emberek.

a vendég

Barcsay Jenő
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Soós Zoltán
Vagyok, mint rég

1935-2015

Vagyok, mint rég: magyar ajkú,
szabadelvű szabad hajdú.
Tömjénszagtól hányó, cifra
feszületnek: kálvinista.
Csillagok közt az ötágút
kedveltem, ám - az elárult.
Ismét folytatom a nótát,
hisz tegnapi idióták
helyén már itt dül, dobog vad
lármával az új baromhad!

1990

2015. augusztus 2. án.
Elhunyt Soós Zoltán költő

Köves József
Elvitte a Duna vize

(*Soós Zoltánról*)

Nem egészen egy héttel a halála után már úgy érzem,
mindenképpen kell szólnom róla. Most búcsúztunk tőle.

Felnőtt ifjúságom egy meghatározó alakja volt, és évtizedeken át
–bár mostanában ritkán találkoztunk – a barátom is. Barátságunk
lassanként ugyanis afféle telefonbarátsággá alakult (Az internetes
kapcsolattartásig ő már nem jutott el, bár az utolsó két- három évben
volt számítógépe, sőt, e-mail címe is. Ha nem volt otthon, a rögzítőn
ez volt hangüzenete, bemutatkozása: „Itt a remetebárlang
üzenetrögzítője.”)

Tovább a teljes szöveghez>>>

Lelkes Miklós
Egy nyárra gondolok most

Egy nyárra gondolok most, édes gyümölcse álmos,
s mézet zsongatnak rája kis darázs-ékszerék,
s remegtetik a kéket, feldől elszunnyadt kaptár,
s ellustult boldogságban a méz egyre perreg.

Egy nyárra gondolok most, villog a vízen éles

Csepeli Szabó Béla
Útvesztők vándorai

1924-2013

1.

Ha árnyékot vet rám az éj,
s hófelhőkben bujkál a hold,
lelkemben ma is itt bolyong
az a meghajszolt fiatal legény,
aki a háború utolsó telén
átvergődött a halál erdején,
s egy kis parasztház udvarán
találkozva a szerelemmel
azt remélte, hogy ez a szegény,
jobb sorsra méltó kicsi nép,
mely elrejtette őt,
s rossz kis tűzhelye melegén
megenyhítette kínjait,
végre boldogan élhet itt,
Európa feltört tenyerén...
Ó, szikrázó, hófödte táj,
hol van már az a régi tél?
Az a csalóka, vak remény,
mely gondtalan jövőt ígért,
ma már csak álmaimban él,
de az a kis dércsípte lány,
aki elűzte tőlem a halált,
Íme, azóta is kísér
a történelem útvesztőiben,
s itt küzd és itt dalol velem
egy mindennapi szerelem
szomjas mezőiben,
hol balladákat sír a szél...

2.

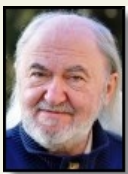
Ó, kedvesem, bár fájva fáj,
hogy szép ifjú hitemet
megperzselték az évek,
mégis hálát adok az égnek,
hogy egykor a halál erdejében
összesodort veled az élet,
mert lám szerelmünk udvarán
ma is tiszta búzát kaszál
ez a kicsorbult élű szél,
mely suhogva arról beszél,
hogy a lebukó esti Nap,
mint egy megsebzett, nagy madár
a völgyből újra égre száll,
s kitarult szárnyai alatt
majdan eljön egy messzi nyár,
mely nyomainkra rátalál,
s megértve, megbocsájtva

tőr, a szívemre vágó gyönyörű szerelem,
sebből piros varázslat, mely ömlik, ömlik, ömlik,
s a gyógyító halálíg színe a szívemen.

Egy nyárra gondolkodom most, a jelent eltaszítom,
gurulnak halott holdak, s a fényben is sötét, -
sebből piros varázslat, add rám volt égi nyárnak,
védő-ítélő Szépnek bűvös dal-köntösét!

Ó, csak egyetlen Út van (még ha úgy hiszed: több is),
amely álmgyümölcsig, Szépségig elvezet, -
s az ott van egykor-nyárban, elképzelt szabadságban,
kinyíló volt-varázásban, s érzed, ha szív, - szíved!

(2009)

Nógrádi Gábor
Rejtőzés

Ezt a csöpp kezet, galambszárnyat,
szűz testek roppantotta ágyat,
lobogóját a lobogásnak
terítsd magadra, hogyha látnak.
Hagyjad a térded fölsebzetten,
hagyjad hitedet hihetetlen,
reszkess minden korcs szerelemben,
s így szólj: eleget ma sem ettem.
Mert kitudódik és körülállják
majd makulátlan húsod, a gyávát,
s értelmed akkor úrébe úzi
mosolyuk, tested a földbe dűti.

Bokros Márta
Virágcsokor

Kicsiny virágcsokor, nevetős
ünneppé bővöltet a konyhát.
A fehér konyhaszekrény, a tűzhely
a te színes derűdben táncol.
Tarka prizmádba gyűjtöd
az ablak napsugarát.

Tündöklő oázis a délelőtt sivatagában,
dús kincsekkel megrakott tevéim
hozzád vonulnak.

Szégyenlős napistennő,
szemesütve s ragyogva állsz a váza
üvegfátyolában,
körültted kering
a világ.

Gligorics Teru
Szóljatok apának

kínokban fogant vágyainkat
és tévelygéseinket,
megérinti holt szívünket,
s mi, gyötrelmeinket elfelejtve,
dalainkban új életre kelve,
megcsendítjük a hajnali csendet,
s a felszálló Napot követve,
szerelmet vallunk a hegyeknek,
s új távlatoktól megigézve,
a mélységekből nekivágunk
a végtelen szabad tereknek

Millei Ilona
A vándor

Vándor vagyok, Uram! Nem tudok pihenni,
árva hajlékomban nem tudok nyugodni,
tűzd ki Hold-lámpásod, hogy utat mutasson,
szítsad Nap-máglyádat, meleget is adjon!

Hajnali harmattal szomjamat oltsad el,
édes gyümölcsökkel éhemet verjed el,
mikor örök vágyról a tücsök hegedül,
társat is adj, Uram, ne legyek egyedül!

Koldus vagyok, Uram! Üres a tarisznym.
Zúgó szélviharban eloldom paripám,
villámok fényéből kovácsolom kardom,
vetést verő zápor kísér az utamon.

Adj lelkemnek erőt, hadd szálljak szabadon,
virágszirom legyen minden gondolatom,
csillagtűzzel áldj meg, mikor elindulok,
te tudod, ó Uram, magam elől futok.

T. Ágoston László
Vadkolbász

Veronika és Bódog története is úgy kezdődött, mint a legtöbb
külvárosi, vagy faluban rekedt fiatal pára a harmadik évezred elején.
Miután kimaradtak az iskolából, valamilyen kenyérkereső foglalkozás
után kellett volna nézniük. No persze könnyű ezt mondani, de már a
szüleik is belefáradtak a keresésbe és megelégedtek azzal, ha az
önkormányzat negyedéven-ként megszavazott nekik néhány ezer
forintos gyors segélyt, vagy behívták valamelyiküket közmunkára.
Ők gondozták a parkokat, kaszálták a parlagfüvet az árkokban, és
nyesték az útszéli fákat munkaidőben. Esténként meg fogták a kis
fűrészüket baltácskájukat és megrítkítették a városszéli erdőt.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Ha nem érném meg holnap a reggelt,
Szóljatok apának, ő máshova vár.
Mondjátok neki, nem ide rendelt,
Rossz útra vezetett engem a nyár.

Ide is, oda is repdesett szárnyam,
Szálltam a sorssal ha sodort a szél,
Repültem egyedül s páratlan párban,
Sohasem tudva hogy hol van a cél.

Sírfára ezernyi virágot tettem,
S hullott a virágra ezernyi könny,
Hiába vársz, apám, rég elvesztettem
Az utat, mely tehozzád vezet ott fönn...

Ha nem érném meg holnap a reggelt,
Mondjátok apának, hiába vár,
S mondjátok, lelkem az ördögnél elkelt,
Drága volt nagyon az utolsó nyár...

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

19.

Papó szorgalmasan járt a vasútra dolgozni, és ott akaratlanul is hallott a világ dolgairól, először ő hozta a hírt, ezek a ruszkek valamit ki akarnak innét vinni, de nem jó a sín, azért nem lehet; meg azt is, hogy valami lakosságcsere lesz a szlovákok meg magyarok közt, és már el is kezdték néhol a falvak lakóit összetereelni, és azok át lesznek téve Magyarba... Eleinte hihetetlennek tüntek ezek a hírek, de Papó amikor csak tehetette, beállított Bertiekhez, és röviden elmondta, mit hallott.

Berti mélyen elgondolkodott rajta, hogy bizony itt baj lesz... mégpedig nem is akármilyen baj. Rádió nem volt a faluban, azt még a háború elején elkobozták. Megbízható híreket senki sem tudott a világról. Az újságban írtak a győztes hatalmak tárgyalásairól, de leginkább a kevés cseh nyelvű lapban volt valami nemzetközi hír.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Sárközi László
Nem tudok verset írni

Szardabelyi Istvánnak

...sehogy sem találok a kezdetet,
legelső szavam megadás, üresnek látom,
ahogy tükrözi lelkemet.

Fáradok, kopogó tollam ütemnek
adja hegyét, majd kikunyerálok
a múzsák kezét, de csak nem üzennek.

Tördelem ujjaim, talán bánom,
hogy otthagytá a szállkás lapátnyelet,
fáj szemem és a strófát se látom.

Írok, a kép – zavar, torz a képzelet
amely szülte, nem megy a formába

Dobrosi Andrea
Gondolatpihét

Hitelre hajtott hazán világom,
a gavallér rend helyett kitérom
kezem. Adós eleganciámat
itt őrzöm, itt ér öröm és bánat,

erre vonzom utódom, mint mágnes
vasat. Álmom sorvadt lényeg, látens
képeket gyógyítok önmagamban,
TV-jósként szólok szakadatlan,

szelíden. Pusztába kiáltva is
tudom, mi vár, a dicső, de hamis
ígéretből várat építhetek.
Velem cipeltetnek súlyt, köveket,

hogy a bástya védjen. Fizetségem
a száanalom, megvetés, de még nem
vonhatok vállat. Hajszol vadállat,
a kerge lét. Egyszer megtalálhat.

Egyszer. Majd, ha talpam égre fordul.
Akkor se kérek hantot reformul,
csak egy gondolatpihét, hogy szálljon,
szítálja rám fényét, boldogságom.

Arany Tóth Katalin
Veled és nélküled

Veled és nélküled,
hozzád láncoltan élek,
távol egy másik városban,
az utcákon vontatottan lépek.

Gyötrő hiányodban, félek.

Veled és nélküled,
az éjjeli űrben széltáncot nézek,
s a rám kiáltott átkos szavak alól
gyertyafénynél feloldozást kérek.

Nem követeltek – csak kérlek.

Veled és nélküled,
az illúziókból reményt tépek,
s a végtelent is felvértezve,
békét és nyugalmat remélek.

a verssor, a falon nézek egy legyet.

Megpihenek, torkom a vodkára
szavaz, de ínség kapar beleimben
és morog egy szeletnyi tortára.

Újra csak írok, izzad kezeimben
a toll és a papír, rajta száraz
gondolatom futna kört, de leintem.

Zúg a fejem s nyomja térdem a lábam,
nem tudok írni... jobb lesz feladni
e próbát, de nem él bennem alázat.

Nyűg ez az írás: ma már lerakni
sehogy sem tudom; kötelez, megkötöz
és nem akarna engem feladni.

Ritka pocsék lett ez a múlt egy ködös
agy elvont kinyilatkoztatása,
rideg, mégis, azzal egészen közös.

Lepergett a tanár oktatása
róla, de stílussal él a világban
s tudja – e vers a szó koptatása.

Kidobjam? vagy a végébe kivágjam?
a szél szórja szét szavam hamuját?
mit tehetek, hogy magamért kiálljak?

Cirógasd meg a poklod kapuját...

Budapest, 2004. 02. 26.

Tiszai P. Imre
Micsoda különbség...

A kamerát figyelte - a kamera pedig őt, lassan fordulva a
negyvenöt fokos szögben, amire programozták. Az utóbbi nem adta
jelét annak, hogy bármi gondja lenne a világgal.

Amikor belépett a Tescóba, és megcsapta a légkondicionált világ
kellemes érzete, mély levegőt vett. Érezte, hogy az izzadságcseppek
az arcán eltűnnek, az ujjatlan póló a hátán szinte hideggé vált.
Kellemesen megborzongott.

Reggel épp olyan nap köszöntött rá, mint előtte bármelyik -
azzal a különbséggel, hogy negyven fok feletti meleget jósoltak mára.
Fáradtan ébredt. A negyedik emeleti panel lakásban még éjfélkor is
37 fokot mutatott a hőmérő - igazi pihenésről szó sem lehetett, de
talán még nyugodt körülmények között is nehéz lett volna elaludnia.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Ricza István
Szonett, daktilusokkal

Néha, ha elkerül engem az álom,
éjszaka jönnek elő a szavak,
s mint mikor útnak elindul a vak,
lassan a vers sorait kitalálom.

Nem harcoltam – mégis vérzek.

Kő-Szabó Imre
Utcai zenész

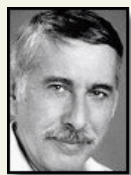
Ebben a kisvárosban minden reggel, ott ült a CBA Áruház,
fedett árkádja alatt, Cila a zenész. Egy kis összecsuksukható széket
hozott magával, szétnyitotta és leült. Maga elé vette a földre letett
hegedűtokját és kivette belőle az idők folyamán fényesre koptatott
hegedűjét. Elkezdett játszani. Az egy száll hegedű hangja, mint
valami madár csicsérgése, járta be a széles utca házsorait. Ez a hang
nem volt mindig egyforma, mert Cila, a régi cigányprímás, már túl
volt a hetvenötödik évén és ujjai sem úgy engedelmeskedtek neki,
mint azt ő szerette volna.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Pethes Mária
Megint egy

megint egy ugyanoda ahogy az ultraviola fényben
látható Blaschko-vonalak befejezetlen történetek
hálózák be a testet mikor lesz végre megérkezés
amiről pontosan tudni lehet ez az a hely ami mindig
is szerepelt szívünk térképén megint egy éppen úgy
ahogy ez a nérói tüzekkel pusztító nyár leégeti
a csókokat a rózsák szíromajkáról ha nincs eső
szivárvány sincsen megint egy rossz döntés amiért
senki nem vállal felelősséget ezért nem lehet
meggyónni sem megbocsátani megint egy egyszer
már volt ilyen megül a fájdalom a tikkadt fák lombjában
ki itatja meg tenyeréből a vízért rimánkodó madarakat

Ódor György
Régi iskolámhoz

A hosszú forró nyár már tegnap elmúlt.
Nézem, ablakomba fújnak a szelek.
Mint a vasvári, régen látott Szentkút,
belehullnak sárgult emléklevelek.
Szomorú lettem tőle. Azt kívánom,
pusztuljak, adjak helyet annyi másnak,
ezt a vén-szemesztert még kijárom,
jó tanulást minden nagydiáknak.

Reméltem. Nem tudtam, mind elfelejtem
a sok-sok leckét, s valaki más nevel,
hogy az évek így szállnak el felettem,
az az élet öl meg, ami rám nevet,
az Ugróczky, a Bognár, a többi név
lassan-lassan sűrű homályba vonul,
elfedi a nagy munkanélkülség
és a vén diák a külföldnek tanul,

Kellene rím, mire itt a hat óra,
néhol a ritmusa úgy elakad,
mintha a ház kapuján a lakat
várna az éjjeli látogatóra.

Majd aki olvas, az érti, hogy ez mi,
vagy mit akartam elérni? Talán...
Reggelig épp' sikerül befejezni.

Szó, ami szó, fura munka, na lám!
És fanyaloghat akárki is okkal,
kész a szonett tele daktilusokkal.

Ligeti Éva
Szeptember lett

Szeptember lett, az idő, hogy rohan,
a reggelekkel futok álmosan,
majd elragad sóvár csodálkozás,
s feltűnik néhány apró változás.

Ágát ereszti fáradó levél,
színes és száraz avarban henyél,
míg vadgesztenye földön hempereg,
szemernyi harmat játszin lepereg.

Szeplős lomb alatt nyújtózó árnyék,
hol bujkáló Nap fénye ajándék.
A szél mindent felkavar – itt az ősz,
s pazar csodája bennem elidőz.

2015.08.26.

G. Ferenczy Hanna
Barkchoba

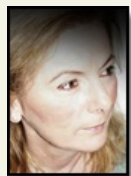
1926-2007

Pörölyök - üllők,
kerekek - küllők,
fellegek - égbolt,
- szerettem, rég volt.

Hangjegyek - ének,
naptárak - évek,
avarfüst - esték,
- arcod csak emlék.

Küszöbök - utak,
sivatag - kutak,
csillagok - Isten,
Te voltál minden ...

mert itt a rendnek nincs lelke, csak szaga,
mely facsarja szép tanáraink orrát,
a költő sötétben félve megy haza,
igaz szavát útközben megtorolják.
De nem keresek magamnak mentséget,
e szép országnak szép minden hibája,
abból tanulom a mai leckémet,
az ember, míg él. jár az iskolába.

Kovács Gabriella
Hát ennyi volt...

Hát ennyi volt... érezte, hogy itt az út vége. Tehetetlenül,
fáradtan feküdt a hideg kövön a fagyos szélben és nem akart többé
engedelmeskedni a teste. Már nem érzett fájdalmat sem. A világ
megszűnt körülötte létezni. Befelé figyelt csupán. Az emlékei
előtörttek, felszínre, mint egy gejzír és tulajdonképpen boldog volt
ezekben a percekben.

A családja jutott eszébe, a felesége, aki beleszeretett egy
könyvelőbe és kidobta őt a közös lakásból. Lehet, többet kellett
volna otthon lennie és kevesebbet dolgoznia... lehet, többet kellett
volna törődnie az asszonnyal.. de hát a pénz kellett, mert a
szomszédnak is van nyaralója, aztán autója, aztán valami mindig...
valami, amit akkor értéknek gondolt, bár ma már teljes
bizonyossággal tudja, hogy a pénz csupán eszköz. Ami érték, az a
szeretet, a törődés, az egymásra figyelés.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Bodó Csiba Gizella
A dombtetőn

Égi hálózatra kapcsolódnék,
Lélek hullámán ringatózni,
Vagy mennydörgésre lerogyni,
Ha feszültségem már villámokat szór.
Fejem gondolatok káoszától
Dübörgő akol, ajtaja zárva,
A gondolat-nyáj kirohanásra vár
Szabadságra, vagy szerelem-karámra
Kint a kék ég alatt,
Ahol nyílegyenes az Isten és Ember
Közötti kapcsolat, keresztet formál
Ha Ember és Ember között is ugyanaz.
E formák és jelek
A dombtetőn, a végtelen réten
Csendes renddé szelídülnek,
Csak ennyi kell;
Hogy messzire nézzek!

Lehoczkí Károly

Amikor a költőnek felteszik a kérdést,
képes-e dalolni a leselejtezett ruhaszárító gépről

Mire kellesz még, költő?
Két nyalintás fagyalt között
röhögcsélve mérik rád a penitenciád,
a verset,
amit magadtól is egy életen át nyúttél,
de kit érdekelnek felzaklató sirámaid,
most pucsíts, vágd ki a rezet, oldottan, hajrá, rekordra,
lelkendezve tapsikolhassanak,
bravó, bravisszimó,
lám, még a leharcolt, kibaszarintott szárítógép
légből kapott témájára is
zseniálisat penderítesz!
Cirkuszunk kellékei között
örülj, hogy nem szükségmelós vagy, aki
EU könyörület térkövet rak, míg
ballagunk mellette a harminchét fokos kánikulában,
csak úgy a homokágyba pakolgatja le,
hadd vetemedjen,
tíz év múlva is ráfanyalodhat a közmunkára,
esetleg az egész napi rendelés után másnap délelőttig
ügyelő, kómásan hazatántorgó orvos,
most ájultan húzza a lóbórt, azért is
hiányzik a társaságból,
de lehetnél az egyik, a másik, a harmadik sarkon
kunya-báló hajléktalan is,
hát ne verd a nyálad, költő,
légy boldog, hogy megúszta ennyivel,
kedvedre költögethetsz,
na, persze, te sem ebből veszel tejet, kenyeret,
de ez már a te mulyaságod,
szóval, ne finnyáskodjál,
hogy amin rugózol itt, a nagyközönség
le se szarja,
a leázásokat figyel, meg a családi zabálást,
haverokkal, szeretőkkel tekeregve
markecol magának az érzéki és egyéb világi örömeiből,
ha az embert le nem cserélte még a szívében kutyára,
örülj, hogy legalább tréfa szintjén szóba kerülsz,

és ragadd meg azt a tollat,
kanyarintsad a sort a pince
sötét hűsében gubbasztó kivénhedt szárítógépről,
amilyen magad is vagy,
a fejedben lassan zárlatossá váló elektronikával,
horpadásokkal a tagjaidban,
büszke, délceg múltad elhalványuló
emlékeivel, lám, amaz is milyen
öntudattal dübörgött, fujtatott a kád, meg a
WC kagyló közé beszorítva,
most a nyirkos, sötét csönd szivárog
minden eresztéke közé s úgy néz ki, már
szervdonornak sem felel meg,
némi tárolgatás után egyben hajítják majd a szemétbe,
mint téged, elakadt, gépiesen ismétlődő
meddő álmaiddal együtt.

.....

Nagy László

1925–1978

Adjon az isten

Adjon az Isten
szerencsét,
szerelmet, forró
kemencét,
üres vékamba
gabonát,
árva kezembe
parolát,
lámpámba lángot,
ne kelljen
korán az ágyra
hevernem,
kérdésre választ
ő küldjön,
hogy hitem szíjjel
ne düljön,
adjon az Isten
fényeket,
temető helyett
életet –
nekem a kérés
nagy szegény,
adjon úgysis, ha
nem kérem.

A meggyfa alatt

Kerted végében roskadozva
egy pírholyagos meggyfa áll,
aljában térdel téregetted
szent László, szép aranykirály.
A hajló meggyfán megkötözve
egy fehér angyal reng, röpös,
meggyet szakítok, elpattantom,
attól lesz ajkad vérvörös.
Gallyat török: rubinkoszorú
ott remeg homlokod körül,
a meggyfa táncol és az angyal
megszabadulva elröpül.

Május hava

Május hava, de szomorú,
Bakonyból fújnak vad szelek,
zsákokkal befödött hasú
tehenet rétre vezetek.
Már abrakot, szénát se kap,
de kell a tej, sokan vagyunk,
tej nélkül nem teljes a nap,
rózsánk beborul, nincs dalunk.
Hideg van, fázna két kezem,
de nem akarom, szép a dac,
ha világra jött, hát ne legyen
az ember kényes kiskukac.
Mohó a szegény kis tehén,
majd záporoz meleg teje,
hajlongva azt figyelem én,
rózsaszín tőgye dagad-e?
Harmat-szemekkel égbe lát
a rét, a fű ágaskodik,
a lányok itt fölrántanak
a féltett szoknyát szívükig.
Távol egy torony didereg,
itt én őrködök hidegen,
fölrepül báránfyellegek
gyapjára kék leheletem.

Fehér lovam

Fehér lovam jól galoppol,
fehérebb lesz a haboktól,
bundás felhőt rúg a porból,
ugat minket por-komondor.

Híd elöttem: fadobogó,
horkanva át robog a ló,
víz rezeg: békabujtató,
sás remeg: récealtató.

Kék homályban ezüstnyárfák,
felragyogó ezüstmáglyák,
hajladozva sutorogják:

Már itt kuksolok

Már itt kuksolok, borzasodik lelkem,
fogam vacog, bundára gondolok,
a négy hideg fal engem ne szeressen,
a tavasznak elszántan hódolok,
már itt kuksolok, a fény itt keressen,
ha addig szét nem rágnak a molyok.

Rohad a kertben lepkevirág, torma,
égi könnyektől kis krumpli-halom,
pirosan lázas a kis meggyfa lombja,
napraforgó: fejetlen hatalom,
a zsolttárolkat ecetfa mormolja,
ecetfa az én szimbólumom.

Pápa, Pápa, te pokol tornáca,
ajtóidon lakkos lakatok,
utálattal nézek sok pofára,
ha itt maradok, kínhalált halok,
hallgatok a szív sugallatára,
batyut kötök, hazabaktatok.

Pápa, 1944.

Életrajz

Karikáznak az ördögök

Karikáznak az ördögök,
az úton fölrepül a por,
sívít a szél, a fa alá
bújna csibeként a bokor.

Én e házból kiszaladnék,
mert bánt engem a rongyfűgöngy,
véres a vázában a víz,
jajgat a zsálya, vadbükköny.

Pattogatják a bánatok
a házunk meszelt homlokát,
én nem bírom, ha anyám sír,
este, ha kibontja haját.

Az ördögökkel elmegyek,
leszek én garabonciás,
sárkánylovam haja vihar,
a hasa hajnalpirkadás.

Itt még az isten is nyomorúlt

Alig vártam, hogy itthon lehessenek.
A krumplileves segített rajtam.
Nem vártunk, gyerek! – anyám így szólott
s vászonkötényét megigazgatta.
Fáradtság, éhség alighogy eltűnt,
munkába álltam, fogtam a villát,
poros füveket szórtam szekérről,
inkább lucernát dobáltam volna,
de azt az égi tűz elharapta.

Láncról a vödör zuhant a kutba,
vasmacskával a vödört kifogtam,
keréksín alá fa-éket vertem,

így rohannak, akik árvák.

Bombázókról kondenz-fátyol
úszik, északig világol,
édes lovam, égre lábólj,
vágatassunk ki a világból!

Lánglakodalom

Az égbolt sikolt: rátokszakadok,
a föld meginog: széthasadozok,
jajgat a kő is: közelítenek
csikorgó csontu páncélistenek.
Az asszony szája lázzal cserepes,
ölbeli gyerek didiket keres,
rívó leányok, megrítkult család
lesik topogva a nap hajnalát.

Egy pillanatra béke lett,
orosz katona kér aludt-tejet.

Most vastüdejü gonosz angyalok
szárnyától az ég sajog, ragyog,
borulj a földre, ne less repülőt,
zúdít a földre foszforos esőt.
Barát-e, ellenség-e ő?
Ki büne ez a mennyegző?
Rípeg-ropog a lánglakodalom
a háztetőkön, sárga kazlakon.
A lángok ujjá égre esküdött,
most kulcsolódik két házsor fölött!
Az utcán én vagyok csak vakmerő,
a férfiakkal tele a mező,
ott óbégatnak hogy: idesanyám!
Gyámoltalanok, kell nekik a gyám,
s a lécketreben ég a kiscsikó,
jászol tűzébe vicsorít a ló,
lángok közé a tehén borjazik,
szénfeketére ökrök sülnék itt –
Lángok közül te árva vakmerő,
mi menthető volt, az se menthető.

Fogaim közt fekete szipka

Fogaim közt fekete szipka,
pára jön rajta, nem a füst,
a fejem búbján fakó sipka,
csokra ökörnnyál, színezüst,
merengek hervadt árokparton,
az őszi nap szívemre süt.

Ökrök szántáson habosodnak,
szemükben állandó világ,
orruk a gőztől csupa harmat,
lógó szederjes húsvirág,
fülük se cseng a csattanástól,
ha a szíjjostor odavág.

A szemem, szívem velük búsul,
látni szépet is kellene,
varjú az ágon károg rútul,
a táj piros és fekete,
elmúlt a nyár, jön tolakodva
a köd a völgyből fölfele.

Parlagon éhes marhacsorda

nehogy a hőség perdítsé porba,
megöntöztem a dohánypalántát,
gondok lombjára hadd fujjunk füstöt.
S míg másba kezdtem, szóltam magamra:
hiába vágyod, nem lesz nyugalmat,
szükség van itt a kézre, körömrre,
itt még az Isten is nyomorúlt!

Rothadt zsupp alatt

Heteken át könnyezi az ég
az új világ véres köldökét,
mossa, szapulja, szappanozza,
de soha, soha nem napozza.

Nehéz esőben asztag feketül,
szalmája gyengül, rogyik, öregül,
kalásza az égben kicsírázik,
zöld hajába verébcsapat ül.

Éji szállásom széna magasa,
ide mászok fel minden éjszaka,
tapogok vaksin, ha nagy a sötét,
takaró helyett néha vashorog
akad a kezembe, érzem hidegét.

Bagoly szavától nem riadok már,
karomban ropogó derekú halál,
póklakodalomban násznagy én vagyok,
ezüst bokkrétám puha pókfonal.

Dél van, a harang szava ebéd-nóta,
két kis ökör bóg: a Busa, Sörös,
kakaslevessel ma nem állunk szóba,
fehér leves lesz, nem aranykörös,
lobogunk mégis, mint az üstökös.

Himnusz minden időben

Te szivárvány-szemöldökű,
Napvilág lánya, lángölű,
Dárdának gyémánt-köszörű,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Te fülemülék pásztora,
Sugarak déli lantosa,
Legelső márvány-palota,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Siralomvölgyi datolya,
Festmények rejtett mosolya,
Templomon arany-kupola,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Díjra korbácsolt versenyló,
Lázadásokban lobogó,
Csillag, dutyiba pillantó,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Harctéri sebek doktora,
Hazátlanoknak otthona,
Mézes bor, édes babona,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Piaci csarnok álmosa,
Nyomorúságnak táncosa,

rágja a torzsák ormosát,
kölyök a sárga tököt csórja,
tökfejet csinál, ostobát,
halottak estjén száz tóklámpa
radvicsorítja fogsorát.

Kupacba gyűjtve van a perje:
gaz-király, irgalmatlan úr,
szivókáit a tűz perzselje,
égjen el óhatatlanul,
tüzek virulnak őszi estben,
a hóharmat fejemre hull.

Barcsay Jenő: Szentendrei táj.

Zene az istállóban

Középen áll egy meszelt oszlop,
nékem hófehér keresztfa,
megfeszítve én függök rajta,
onnan figyelek hallgatva.

Két picit ökör egymást nyalja,
a fejük lilium-harang,
fölfújt szivárvány-glóriában
párjához krúg a hímgalamb.

Kopár fal mellett bundásodva
játszik a gyihos méncsikó,
sárga zabszalmát rágcásál, mégis:
iker-labdája dagadó.

Galambtoll suttog, dübörögnek
bendők, a láncok csengenek,
ez itt a zene, szomorító
zene ittrekedt szívemnek.

Vállamon báránys éggel

Nyár csak azért süt, hogy majd egyszer
leszüreteljen vész vagy fegyver.

Ki így, ki úgy, földön vagy égen,
mindent megtud rettenetében,

amikor nincs már mi megóvná,
rejtelmek válnak foghatóvá,

Szilveszter-éji harsona,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Béta-sugarban reszkető,
Sok-fejű kölyket elvető,
Tengerek habján csörtető,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Minden időben ismerős,
Mindig reménnyel viselő,
Bájokkal isteni erős,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Öröktől belémkaroló,
Vánkosra velem hajoló,
Varjakat döggé daloló,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Iszonyattól ha szédülök,
Ha a pimaszság rámdönög,
Önmagammal ha kűzködök,
Gyönyörűm, te segíts engem!

Jog hogyha van: az én jogom,
Enyém itt minden hatalom,
Fölveszem kardom, sisakom!
Gyönyörűm, te segíts engem!

Felragyog az én udvarom,
Megdicsóul a vér s korom,
Galambok búgnak vállamon,
Gyönyörűm, ha segítsz engem!

Irtsák ki a délibábot

Menyasszonyunk hófuvás, behoztuk a kocsmaajtón,
lakkcipős ördögi násznép mi vagyunk, mi vagyunk,
fejünk búbján tarajosak, kárhózzátál sugarasak –
szemetekbe így sütünk be, igaz-e, igaz-e?
Ránk ferdén ne nézzetek, mi csak tiltott mirtuszt eszünk,
arcunk azért ilyen éles, lehetne csillag is.
Bácsi, maga idevaló, de a süveg mesebeli,
ha a rónára kiteszi: igazi hegyorom.
Bácsi, maga ezeréves, csöpp mint apám, csupa sisak,
egészségre a kupicát hajtsa föl, hajtsa föl.
Keresztünket nem hoztuk be, künn a falhoz támasztottuk,
röpködtünk vele az égen, csoda hogy itt vagyunk.
Im, az alkony kékre mérgül, kigyulladt egy alkoholgyár,
halastó a mennybe szökik, szikrázva párosul,
irtsák ki a délibábot, izzik billió halikra,
bálna nem kell, szál narancsfa játéknak megteszi.
Ablakunkba bika bámul, kérődzik a szája halált,
homlokában piros rózsa, bárd nyoma, szakadék.
Tata, húzza be a függönyt, ragyogjatok hú cigányok,
cimbalomverőn a pólyát, im a vér átüti.
Szemünk tava a te tükröd, napkeleti betoncsárda,
tüzes kályhád Koca Juli, cimbalom, hegedű

József Attila!

Mért játszott a szíved, te szerencsétlen,
rombolva magad szüntelen télben,
építve dalra dalt,
s kifúlva
kigyúlva,
ésszel mérhető pontokon is túlra

nagy fény mennydörög s ama kürtöt
sikárolják fölborzadt fürtök,

nyakak, ha nem hajlottak másnak,
megbicsaklanak a halálnak,

tüdőre a hegy kősziklája,
harckocsi ront harmonikára,

tündérszemek, énekes nyelvek
megfagynak, földben megerjednek,

s rázkódhat a siratók háta,
a Mindenség nem borul gyászba!

Mi vagyok én, ha e planéta
csak egy bevérzett margaréta!

Így is ember, se bölcs, se büszke,
égi, földi virágzás tükre,

rügytől gyümölcs-rogyásig látó,
enyészetten is átvilágító –

csonthártya-dobja minden kinnak,
vagyok a legkomolyabb csillag.

Sorsom egy merengés kitérője,
iktatja az elme magába.

Én az ítélettel beteltem,
akarom hogy ne is feledjem,

tudjam hogy végülis kinyújtják,
így vágass, szív, az iszonyúnak.

Vállamon a bárányos éggel,
s a nemvalósuló reménnyel

legyen a koloncom tömérdek!
Kik elmúlnak: szörnven szegények!

Csontváry

Ő: a bábeli magasba emelt fej, gigászi
vörös szemgolyó a kételyek fölött,

világnagy vásznon ecset- és üstökös-egység,
ágyúzzák lentről a köznapi méretek,

kicsi királyok, erőtlenekek és nevetségesek,
mert ISTEN SZÖRNYETEGE, emberkéek végzete ő,

temérdek sugár-erő, transzformált örület,
kapcsolják rá uraim a várost: a lámpa mind kigyúl,

egyszeri csoda, a Nap fia ő, aki agyára
fölv teszi koronának a lángoló Kárpátokat!

Rágalom, hogy a szoba sarkába a százszor kifőzött
teahalomra buktatja el a halál –

északról délre zuhan, elrúgva úgy a mediánt,
hogy billen a láthatár, minden egyensúly fölborul,

rágalom, hogy Tivadar festőt a cicái kikezdi,
máig is oroszlánok vesződnék izmaival!

tudatod mért nyílt?
Hiszen te tudtad:
dögbugyor a vége e pokoli útnak,
ott a hit is kihalt,
hiszen te tudtad:
álmaid orra buktak,
magad örökre kicsuktad,
járhatod a téboly havát,
s árván, idéltlen,
emberségre, hű szerelemre étlen
villámló tálból eszed a halált.
Tudtad, tudom én is:
a nagy: te vagy,
s te, a Mindenség summáslegénye,
részt se kaptál, pedig az egésze
futotta érdemed.
Érdemes volt-e ázni, fázni,
csak a jövő kövén csírázni,
vérszagú szörnyekkel vitázni,
ha ráment életed!
Csak szólhatnál, hogy érdemes!
Mert csontom, vérem belerémül,
végzettedhez ha én állítok végül
józan zárómérleget.
Törd fel a törvényt, ne latold!
A porból vedd fel kajla kalapod,
vértanú vállad,
s a kifordult nyakcsigolyákat
rendbeszedve
két kisírt szemmel, tüzes iker-körrel
nézz a szemembe,
hogymond bele
a mohó, emléknélküli tenyészet,
az egek mirígy-rendszere
s e megváltatlan földi lét.
József Attila!
te add nekem a reményt,
mert nélküle
romlott a napvilág,
a vér eves,
bár a fogad vicsorog,
bár a nyakad csikorog,
bólints, hogy érdemes,
cáföld meg halálos logikád,
te glóriás,
te kintől bélyeges!
Képzetelemre bízzál édes munkát,
mert immár úgy szorgoskodik,
hogya sarkamtól torkomig
forraszt rám forró hamubundát,
rádióaktív iszonyt –
félek, hogy minden rejtelmet kibont
s végül már semmi se fáj.
Hogy el ne jussak soha ama síkra:
elém te állj.
Segíts, hogy az emberámulók szutykát
erővel győzze a szív,
szép szóval a száí!

Vigyázat, itt jön, mint féreg nélküli dicsőség,
hús-valósága csak emlék, arra már szüksége nincs.

Átörökítve magát a világ velő-kötegebe,
lett magaslati hó, szűziség, lombzene, bilincstelen,

agyaras hegyi folyó, azúr vadkanok rohama,
új látomás a rónán, délibáb-rontó vihar,

tűnődve is őrlő jelenés, lidérc a tükörben,
fehéren rémlő bika, aki márvány és patyolat.

Figyelem! beszél az elárvult aszkéta mester,
sivatag korban új szépség, szakálla rostolt acél,

keze a nagy korszakok lapjait fordítja kínba,
Mona Lisa arany méhe már villámló görcs és aszály.

Rikolthat a művész az égen kén s kobalt páváiból,
törvény, hogy cédrussá váljon a milliogyökö magány.

Itt áll, mennydörgő teteje a csillagoknak hinta,
termi magának a kint örökre, fejünknek a szédületet.

Az Országház kapujában, 1946

Péter és Julcsa a lépcsők legtetején,
háttal a kapunak harangszavú délben,
seregek a fényben, százezer fő meg szekér,
aknaszilánkos gebékkal fohászkodva állunk:
mi vagyunk a Hímnusz, s Péter ama tiszta ingben
megborzong a kőig, látva az ünnepi bárányt,
látva a kenyeret, bort s az áldozat sugallatától
megütve kifakad a lebitangolt Haza nevében
s mutat ujjal a kőtornyok tumultusára:
AMIG EZ A HÁZ NEM A MIÉNK – nem a miénk,
visszhangzik bennem, aki könyöklök ott egy lovacska
s tudom: az idő a miénk, tudom: a köveknek is
távlata por, mert áthullhat minden a rostán.
De soha az ő képük, soha a mi fiatal arcunk.

Első özvegységem

Húzzák a harangokat Piroskáért. Én a cseresznyefa tetején
megözvegyülve magamat rángattatom a széllel. Szólnak a harangok
Piroskáért. Messziről, ahol az utak erednek, porfelhőben közelít a
gyász. Lejtőjén lefelé robognak a vas-rokonok, nagy vasalt kocsik
tolják maguk előtt a csacsi-méretű lovacskákat. Émelyegve az
állomásról jön pesti szobalány, három. Tántorognak a szalagos
liliom-kerékkal. Ó, kedvesem, ó, kedvesem! Óbégatnak testvérükért,
a kicsiért, aki szép ruhát se hordott, úgy lett árnyék. Én itt a fa
tetején, mit tudhatok a tüdővészről? Mert a felhőből kihajol egy nagy
professzor, pálcával üti a levelet s füleimet. Hát orvos vagyok-e én?
Tudok annyit, hogy kifőzte tüdődet a láz fakóra. Elsorvasztotta. És a
tüdőről térkép, Magyarország jut eszembe. Tudom, hogy két kis
melled között ezüstláncként patakzott a víz örökké. Tányérod a
holdból vették elő, oda tolták vissza. Külön tányér, külön kanál. De
én a számmal etettelek, lehúnyva szememet. S kölesön kért
hegedűvel muzsikáltam neked a napon. S mert nem hitted a halált, a
te mókád százzorta jobb volt a kalácsnál. Apai kalapban, te kis
komikus! Most megfagyasztották mosolyodat. Rávésik nevedet a
keresztfára. Rádölkik nővéreid a fehér selymet, kifestenek pesti
rúzzsal babamenyasszonynak. Majd kimeszelik a házat is utánad.
Volt Piroška, nincs Piroška! Megözvegyülve, a fa tetején magamat

Barcsay János: Szegülő.

Gyümölcsoltó

Beteg zsványként a szegülőn
fekszem (j)el napra (j)el napra
hány lepedő vászonnal a szegülőn
amíg a kökényfa nekem is
kivirágzik menyasszony-alakban

Oltani akarok, nem gyilkolni
halálfej-eszmék ellen kinyitva
testvér vagyok a késsel a lázban
csillagom virraszt a penge csúcán
pulzusom vérrel ver a gyöngyházban
játszanék s a verejték előtt

Játszottam valaha méhdöngésben
kölyöklélekkel harangzúgásban
egy anyag volt a sugár s a késem
kökényfa-menyasszony mellé álltam
akarod-e ezt a tisztességes
asszonyt, akarom, legyen a társam

Hóban az eskű, eljött a csönd
volt a menyegző, most pedig tor van
kökényfa-menyasszony emlékére
iszom, és arra is, aki voltam
tündérkednek most virágarcok
villámcsapások mélyen a borban

Feljössz menyasszony, feltornyosodsz
meszelt falak közt inogtat lázam
megmarkolnám a virágözönt
s nehezebb nálam a lánc az ágyban
oltanék s a verejték előtt.

Játék, idea édesen egy volt
csillagok kölyke amikor voltam:
eszme nyargalt meg, hogy a menyasszonyt
idegen rüggyel játszva beoltsam
virág-rezgésben műtét, a nikkell

játéka drága kökény-erekkel
s máris ölében fogja a pólyát
föltartott öklű ringló-gyerekekkel
föglóriázva családom látom
szólván: jónapot, család, családom

Nehéz az éjszaka, lázak, lázak
látszanak a macskák oroszlánnak
üstökösökre ezek vadásznak
ördögei a tetőnek, dombnak
tenger erejével dorombolnak

rángattatom a szélel. Harang vagyok. Midőn az ég és föld meg
fognak indulni. Szól a gyászének, szólnak a harangok Piroskáért.

Halál az őrangyalra

Tükörnél is pőrébb tarkót
mennykő, zsvány szél nem kaphatott,

nem óvtad meg angyal – nem óvtál
se zöld mezőben, se kockakövön.

Ismerlek, brillantinos vásári kép
gőzéből krumplinak, forralt tejnek,

gyerek-hajnalomból, konyha faláról,
te üveg alatt szoknya meg lúdszárny,

te ünnepi orca, mögém szegülő,
se nőstény, se kan, de piperkőc igen,

vérem lakkjától ragyogóbb, de íme:
siralomházad az én hahotám.

Te lány virágmozdony, az árulás
rózsáit már nem pőfögöd agyam mögé,

vér-világosban rongytorony te,
hályog, nem őrszem, nem fedezet,

nem nyitott szárny, de tömlő-kereszt,
koloncom a halál élein,

jelkép, amibe mázas beszéd,
álhúség tömörül, örök mosoly

s tűzbe-megyek-érted-fogadkozás,
romlottság képe, te vagy az, te:

bizalmam zsoldjából hurkásodó
pipogya égi barom,

prerafaelita dög,
hódolj a képzelet nyűveinek.

Harangok, harangok, harangok!
Hiszek az ellenségben.

Hegyi beszéd

Műveld a csodát, ne magyarázd
sehova kacsázik minden út
jobban tudjuk a jövőt a múltnál
válasszuk a villám jelenét
különben tyúktetű-borzalom
fut föl a lábadon agyadig
hajad gyökeréig, mintha párban
láncolva lennének baromfióltra
pedig ülünk a bazalthegyben

Tündökölve egymással szemközt
fohászodunk immár magunkhoz
legfőbb valónkhoz jó viharért
ingerel eleven bérci selyem
igézetében arany nullává
züllik a mese és eltántorog
ébred a tomporod harmatokban

Ezerkilencszáz-hatvankilencben
írtam e verset Gyümölcsoltókor
érezve, hogy az üveg pohárban
ágyamon lánchoz koccan az óbor
mikor kőkényfa-menyasszonyt vártam
s ribancként húzott rengeteg láncszem

tisztának a tisztát őrizzük meg
oltalmazzuk az időben, ámen

Anyám és a madarak

Kezetlen bábák a tavasz gyöngyén,
anyánk földjén, hol annyi a pólya:
bókoltok varjak, ti, vasorruak,
rojtos toll-bugyogósak, büdösek.

Sors-küldte kapások minden renden,
apró, cukorédes csírák sorát
csőrrel kiszeditek, gyenge gyökök,
gyöngy-halántékok, íme, malomban.

Madarakkal küzdök – írja anyám.
Örvényetekben látom, sötétlő
agresszióban pirkadat óta,
forgolódik, jajgat, vérző kereszt.

Madarak, országot járó malmok,
mész-csöből ácsoltak, velőtlenek,
égszínkék gyomruak, gyors emésztők,
szívre és emlékre rondítatok.

Rikoltók, csiripelők, füttyögetők,
reped a virágos tál, mert hiába
érik a cseresznye, elvérzik a fán,
sebbel se tüntet, semmi ajándék.

Hamis tudattal állnak csak a fák,
mind azt hiszi, zöld még, pedig fehér.
Mész-guanóval tetőtől talpig
lepedős rémek a napvilágban.

Éljenek a fák!

Midőn a Hűtlen elfarolt előlem is, egy dér-mátkát, kicsi nyírfát leltem
a hegytetőn, és nem feketült meg vérem. De a szűzi dérben
megtanult duruzsolni a szám. Eljövök máskor is, te pántos derekú, te
gyűrűs kezű. Ám hamar, mire harmadszor a Tejút felragyogott,
asszony képiben sítalpon egy rózsaszál siklott элем. S már
elvakultságom köréből nem léptem ki előbbi vigasztalómhoz.
Várhatott rám. Mert nincs fogalma az ámori szédelgésről, nem ismer
dühöt az ilyen menyasszony, nem fröccsent vitriolt. Húsz év multán
is adná zöld-ezüst vérét, ha zörgő bőrömmel most, májusban
fölkeresném. Zöld mennyezetű klinika kellene immár. Gyógyítások
meg, nyírfadok683. o.tornők, ápolónők, ti patyolatosak! Áhítozom a
fákra a füst kötelei közt. Korom-krapuszok táborát ütöttek ingem
haván. Belül is a fekete impérium terjeszkedik szövetkezve sok más
rossz hatalommal. Álmodok a fákról. Virág-tornyokról – mennyi
menyegzőn rezgetem kölykösen a vállam! Mennyi virág-Eszter,
mennyi Sára, Mária, Judit virágból! S virágból Salamon király,
Berzsenyi Dániel. És esküsznek, akik hamar lefagnak: virág-
Hölderlin, virág-Nizsinszkij. Engem a fák dajkáltak, szoktattak az
éghez korán. Kormányzok eleven meggyfarepülőt, pírholylag-lámpáit
kigyújtva fölemelkedik a hegyoldalról. Szállok az üstökös kalászkok
fölött magasan, míg csavariratos ágcsöveiben dorombol a hajtóerő,

s bika-labdámat árvalányhaj
markolja hogy zengek belül

Látod, ilyen az énekbeli
ama hegytetőn lengedező
árvalányhaj, még nyersen ezüst
de úsztatva megoltott mézben
sárga roncs-fátyol: halálbohóc
tövében a hegynek minden tükrön
ő bókol arcok drámáihoz
s tudok a mézről is igazat
hallom a sorsban zúgni a
kalcium-hidroxid himnuszát
láncon megveszett komondorok
szentséges merénylők, fölforgatók
hazátlan szeretők tetemére
lerogyik csillagaival
s látom én szobrát is a méznek
deszka-ágyából fölmagasul
fölszított szomját mert nem oltják
elrepül, mennydörgő vőlegény

Ne félj te a sorstól, én se félek
mélyek a mi kútjaink s mennyi
ér tölti fel újra, a villám
állhat beléjük s nem lesz aszály
csodában élünk: az édes nyálat
fűszálak ablakká húzzák körénk
s ne félj a sorstól, ne félj a rongytól
gúnyánkat megtermi ránk a fény
jussunk a szegények leleménye
s lesz a babáknak télre cipő
köti már a függőcinke a fán
visítva a jövőből itt ugrálnak
lábukon, kezükön kis puha gömb
cinkefészek-bocskor – boxkesztyű döngtet
műveld a csodát, ne magyarázd
s fönt a hegyen, e zöld koponyán
itt kattog arany medencecsontod
s remegnek édes ablakaink
ablakainkig fejét emelve
hallgat a nyüvek világa, ó

Árvácska sírverse

míg működik szívemben a játék. Mert roskadok térdre is a fűz kupolája alatt, mikor égszakadásban az orkán kidönti a nyárost. És tébolygok a jó katonák közt, a törzsükön szívek s betűk. Még saját monogrammom is látom egy fekvő ezüstkatonán. Égnek fordult a gyökérzet, s mint nyúzott kócsag-nyakak közt, ott lüktet a torkom. Leheletem is ordít: Meghaltak a fák! Amott az örökzöld tengere agonizál. Fenyeserdőről fujkálom a közönyös cementport, s reményem is gyanúsan szürkül, Te szürke Úristen, aki tétlenül nézed, aludj el, aludj ki örökre. Kicsoda dúdolja e gonosz bölcsődalt a pirinyó földgolyónak? A beton-szívű. A vonalzós vak tervező. A pusztítás terroristája. Ő utasít fűrészt a fához, kozmikus testvéremhöz, akihez hűségem, imádatom láncol. Vicsorog ránk a vízszintes végzet. De a halálraítéltek fenségével ébren és álomban is fölkiáltok:
Éljenek a fák!

V
I
RÁG
VOLTAM
HAJDANÁN
VILÁG VOLT A
MOSTO
H
A
M
SZÉP LÁNY VOLTAM ÚGY MEGHOLTAM
SZÉP RUHÁT MEG SOSE HORDTAM
VIRÁGNYOK
HOLTAN IS
KÉMOROM

[<vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégkönyv

TE
LETET
ÁLMODOM
MAJD RÁZKÓDOM
S RUHÁZKÓDOM